

danske forbehold omkring forsvaret, euroen, asyl- og retsområdet bliver ophævet hurtigst muligt, fordi vi mener, at det skader Danmarks interesser og rolle i Europa.

Men vi er altså også dybt optaget af, at når de danske EU-forbehold skal afskaffes, er det, når og fordi et bredt flertal i befolkningen er overbevist om, at det er bedst for Danmark at være helt og fuldt medlem af EU. Derfor er vi mere optaget af en diskussion med befolkningen om konsekvenserne af de danske forbehold end af en datologisk af folkeafstemninger.

Når man tænker på, hvordan de nuværende regeringspartier i opposition masede på over for den daværende SR-regering for at få folkeafstemninger, kunne man jo godt fristes til modsat at spille det samme spil. Men vi mener faktisk, at hvis chancen for en folkeafstemning inden en forfatningstraktat har været der, er chancen i dag forpasset i forhold til den tidsplan, der ligger på de her områder.

Kl. 11.15

Derfor vil jeg koncentrere mig lidt mere om det rent indholdsmæssige. De forudsætninger, der er ganske afgørende for de danske forbehold, er i dag fundamentalt ændret. Det er i dag andre ting, der er indholdet af samarbejdet inden for forbeholdsområderne, end da vi fik forbeholdene. Disse områder spiller en stadig stigende rolle i EU-samarbejdet, og det betyder, at Danmark står uden for her.

Forbeholdene har forskellig karakter. På to områder kan vi ikke deltage, nemlig euro- og forsvarsområdet, og på det retlige område går forbeholdet ikke på indholdet, som vi sådan set gerne vil være med i, men på selve formen.

Kigger man på udviklingen og ser på euroområdet, må man spørge sig selv: Hvad er det logiske og fornuftige i, at vi har sagt ja til at deltage i hele samarbejdet, når det gælder om at opfylde alle de økonomiske kriterier, men har frasaet os muligheden for at have indflydelse på det, vi skal leve efter, samtidig med at vi ikke har indført de pågældende pengesedler og mønter? Vi havde sådan set gerne set en folkeafstemning umiddelbart efter den svenske folkeafstemning om euroen, men vi mener faktisk, at det ville kollidere med den tidsplan, der er lagt med hensyn til en ny traktat. Og når de nye lande kommer ind, bliver det endnu mere grotesk, at Danmark ikke deltager.

På forsvarsområdet må man konstatere, at i dag er det noget helt andet end det, man frygtede. Forsvarssamarbejdet er fuldstændig integre-

ret i NATO; det er ikke Vestunionen, der er udviklet som en alternativ forsvarsinstitution i Europa, det drejer sig om fredsbevarende og er fredsskabende opgaver, humanitær indsats, politiindsats osv., og derfor er det sådan set i strid med sund fornuft, at hvis ledelseskasketten for operationer skifter fra NATO og FN over til EU, kan Danmark ikke deltage. Det vil vi gerne sige ganske klart til den danske befolkning, og derfor vil jeg også sige om B 52, Kristeligt Folkepartis forslag, at vi afviser forslaget, som det ligger nu. Men vi vil da ikke sige, at der ikke skal afholdes en folkeafstemning om dette område, hvis det viser sig, at danske interesser tilsidesættes, ved at vi bliver mast ud i eksempelvis Bosnien.

På asyl- og retsområdet udvikles samarbejdet sådan, at danske borgere ikke omfattes, hvis vi ikke får parallelaftaler af den udvidelse af rettighederne, som andre borgere i Europa får. Der vedtages nu fælles regler vedrørende adgang til vore lande og kriterier for behandling af asylansøgninger, og det er da lidt underligt, at vi sådan set gerne vil leve efter reglerne, men ikke ønsker at deltage i fuld skala og have indflydelse.

Vi ved også godt, at når der kommer en ny traktat og man formentlig fjerner den nuværende søjleopdeling, kan det have konsekvenser, ikke mindst på hele det retlige område og asylområdet, som gør, at vores forbehold ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det er ikke, fordi man piller ved forbeholdet, men det er simpelt hen på grund af den faktiske udvikling, at det bliver svært at skelne mellem, hvad der var søjle 1, altså fællesskabsmetoden, eller søjle 3, og det bliver man altså nødsaget til at forholde sig aktivt til.

Jeg kan også undre mig lidt, fordi jeg fornemmer, der er et stort flertal for, at Danmark kunne tilpasse sig – f.eks. ved at omformulere forsvarsforbeholdet, så vi stort set tager alt det, der er i forbeholdet, med, og sige til danskerne, at nu har vi nyformuleret det her. Jeg kan også undre mig over, at nogle synes, at vi bare skal lave parallelaftaler på alle områder, for så er alt godt. Så vil vi fungere som et vedhæng, men vi bestemmer altså ikke indholdet af og retningen i udviklingen på områderne, og man må spørge, om det egentlig er særlig hensigtsmæssigt. På nuværende tidspunkt ved vi ikke, hvor langt vi kan komme med parallelaftaler, og jeg vil gerne sige, at hvis vi ikke får parallelaftaler på de centrale områder, vil der komme et massivt pres for, at vi deltager i fuld skala, fordi partierne står bag det.